

Даже царьтъ въ тазъ минута царщината си забра-
ви —

Знай се, гдѣто има злато, царю ѿ ерѣжи да борави!

наѣ ступа

Само Иво пѣснопоець липсуваше тамо още...

Уморенъ отъ дълго бдене, късно чакъ прѣзъ полунощи,

При-зори заспа, измжченъ надъ заплетената тема
«Пустогоре Тилелейско» — сатирическа поема.

Но въ просъница го сепна врява, вой и глухи рѣчи;
Скокна Иво и завчасъ се къмъ прозореца затече,

Тласна го, та го разтвори—и замаянъ тамъ застана:
Покривитѣ, улицитѣ, двороветѣ — вредъ залѣно

Съ желто злато, желти топки, като орѣхи голѣми.
Тѣй блѣщи, тѣй грѣе чудно — та свѣстыта да ти се
земе!

Толкозъ блѣськъ, толкозъ злато въ сѣнь не бѣше
виждалъ Иво,
А сега на явѣ вижда — и на сѣнь що рѣдко бива.

Хора тичать, хора бѣгатъ, трупатъ се и се разиж-
датъ,

Блѣскатъ се едни о други, сякаше ли се невиджатъ;

Всѣкой бърза, всѣкой граби, да го други не спревари,
Къмъ дома лети — назадъ се пакъ завръща и товари...